

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) Z. B.** a **b) A. B.**, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2013, č. j. 13906/13/5000-14102-702767, ze dne 30. 8. 2013, č. j. 20187/13/5000-14301-702189 a ze dne 6. 11. 2013 č. j. 26230/13/5000-14102-702767, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2015, č. j. 22 Af 70/2013 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dodatečnými platebními výměry ze dne 9. 5. 2012, č. j. 90099/12/393912804429, a ze dne 21. 5. 2013, č. j. 940179/13/3107-24802-804429, byla žalobci a) doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2008 ve výši 168.915 Kč a žalobkyni b) ve výši 54.525 Kč. Oběma žalobcům byla také stanovena povinnost uhradit daňové penále. Žalobci se bránili odvoláními, nicméně rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2013, č. j. 13906/13/5000-14102-702767, a ze dne 6. 11. 2013, č. j. 26230/13/5000-14102-702767, bylo doměření příslušné daně potvrzeno. Žalobci a) byla navíc na základě dodatečných platových výměrů ze dne 30. 3. 2012 doměřena daň z přidané hodnoty za všechny jednotlivé kalendářní měsíce roku 2008 ve výši 28.652 Kč za každý kalendářní měsíc a uložena povinnost zaplatit penále z takto doměřené daně. Také proti doměřené dani z přidané hodnoty se žalobce a) bránil odvoláním, avšak i v tomto případě byl postup správce daně aprobován rozhodnutím žalovaného (rozhodnutí ze dne 30. 8. 2013, č. j. 20187/13/5000-14301-702189).

Jednotlivá rozhodnutí žalovaného byla napadena správními žalobami, přičemž s ohledem na to, že předmětné daňové povinnosti mají stejný skutkový základ, uplatnili žalobci totožnou

argumentaci. Především namítli, že správce daně nezohlednil svědecké výpovědi potvrzující uskutečnění zdanitelného plnění – provedení prací v prádelně provozované žalobcem a) pracovníci smluvně zajištěnými od společnosti DIMESIONE SIGNS s. r. o. Dle žalobců správce daně nezjistil rozsah prací poskytovaných smluvenými pracovníci a nesprávně hodnotil výpovědi kmenových zaměstnankyň. Správním orgánům vyčítali, že v řízení nebyly použity podklady obsažené ve správním spise vztahujícím se k žalobkyni b), byť obsahovaly upřesnění toho, kdy smluvené pracovníce v prádelně pracovaly. Žalobce a) rovněž konstatoval, že jej nelze postihnout za to, že společnost DIMESIONE SIGNS s. r. o. nezajistila legální pobyt vlastních zaměstnankyň na území České republiky.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zjistil, že jednotlivé daňové povinnosti mají stejný skutkový základ a všechny věci proto spojil ke společnému projednání. Následně žaloby podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) zamítl rozsudkem ze dne 30. 7. 2015, č. j. 22 Af 70/2013 – 40.

Nejprve zrekapituloval podstatné skutkové okolnosti a popsal, jakým způsobem probíhá dokazování v daňovém řízení. Následně se zaměřil na hodnocení sporných důkazů.

Uvedl, že mezi jednotlivými výpověďmi svědků existují rozpory, nicméně za věrohodné považoval výpovědi kmenových zaměstnankyň žalobce a) a ztotožnil se tak se závěry žalovaného. Zdůraznil, že kmenové zaměstnankyň potvrdily jen jednu ranní směnu s tím, že pouze výjimečně se pracovalo déle nebo v sobotu. Upozornil také na vyjádření, podle něhož nedokončenou práci dodělávali vždy další den ráno kmenoví zaměstnanci, zatímco v rozdělané práci žádná jiná směna nepokračovala. Byla-li přítomna nějaká externí výpomoc, mohlo se jednat o dvě pracovníce z Ukrajiny, pomáhající s úklidem. Dle krajského soudu by musela mít o externích pracovnících povědomí zejména svědkyně Zavadilová, vedoucí prádelny, nicméně z její výpovědi nelze verzi žalobců potvrdit. Ve vztahu k výpovědi svědků U., H. a Š., kteří prádelnu navštěvovali, krajský soud konstatoval, že je jejich výpověď neurčitá a nemůže tudíž prokazovat skutečný příjem tvrzeného zdanitelného plnění.

Krajský soud dále uvedl, že nebylo povinností správce daně zjišťovat rozsah prací poskytnutých externími pracovníci. Důkazní povinnost v tomto směru leží na daňovém subjektu, který musí prokázat svá tvrzení. Za nedůvodný byl označen požadavek žalobce a) na zohlednění výslechů svědků U., H. a Š. z řízení s žalobkyní b). Dle krajského soudu neměly výpovědi těchto svědků zásadní význam a byly navíc správci daně známy. Jediným novým poznatkem bylo upřesnění času, kdy jmenovaní svědci prádelnu navštěvovali, nicméně s ohledem na výpovědi kmenových zaměstnankyň nemohla být tato skutečnost důvodem pro změnu učiněných závěrů. Názorem správních orgánů nemohla otrást ani výpověď svědka F., který byl v předmětné době ředitelem nemocnice, v níž prádelna sídlila. Podle krajského soudu tento svědek nepotvrdil žalobcem tvrzené skutečnosti. Správními orgány byla korektně hodnocena také výpověď svědka V., který měl externí pracovníce zajišťovat.

Krajský soud dále zjistil, že správní orgány žalobcům neupřely žádná z jejich procesních práv. U výslechů svědků mohl být žalobce, popřípadě jeho zástupce, přítomen a navíc není zřejmé, jakým způsobem by se mohla jeho nepřítomnost při výslechu promítnout do procesu zjišťování skutkového stavu. Z hlediska daňových povinností označil krajský soud za irrelevantní také otázku nelegálního pobytu externích pracovníků na území České republiky.

Nakonec konstatoval, že závěry správních orgánů vycházejí ze zjištěného skutkového stavu, zatímco žalobcům se nepodařilo prokázat tvrzení o realizaci namítaného obchodního

případu.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 14. 10. 2015, doplněnou podáním ze dne 15. 12. 2015, napadají žalobci (dále také „stěžovatelé“) rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Mají za to, že správní orgány porušily zásadu předvídatelnosti a legitimního očekávání a další principy vyplývající ze zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

Stěžovatelé zejména nesouhlasí s názorem, že se jim nepodařilo prokázat příjem zdanitelného plnění – pracovní výkony zajišťované společností DIMENSIONE SIGNS s. r. o. Odkazují přitom na výslech svědkyně Z., která měla potvrdit, že externí pracovnice byly zapojeny také do činností souvisejících s praním prádla. Uvádějí, že tato svědkyně měla o externích zahraničních pracovnicích povědomí a dokonce je dozorovala. Upozorňují přitom, že nikdy netvrdili, že by výpomoc externích pracovnic měla rozsah plnohodnotné pracovní směny. Jednalo se totiž o výpomoc v odpoledních hodinách a o víkendech – tedy v době, kdy bylo jejich setkání s kmenovými zaměstnanci vyloučeno. Externí pracovnice prováděly dle stěžovatelů veškerou činnost spojenou s praním prádla, včetně závěrečného úklidu.

V další části kasační stížnosti upozorňují stěžovatelé, že za sjednanou pracovní sílu platil žalobce a) společnosti DIMENSIONE SIGNS s. r. o. paušální měsíční částku, přičemž nebylo podstatné, jaký rozsah prací smluvené pracovnice odvedou. Odkazují na judikaturu civilních soudů a dovozují, že odměnu za smluvenou pracovní sílu byl žalobce a) povinen uhradit i v případě, kdy by žádná práce odvedena nebyla. Platby společnosti DIMENSIONE SIGNS s. r. o. proto považují za uznatelné.

Stěžovatelé také namítají, že správní orgány měly přihlídnout k informacím zjištěným při výslechu svědků H., Š. a U. v průběhu řízení s žalobkyní b). Dle stěžovatelů se jedná o zjištění zásadní, neboť je v nich upřesněna doba, kdy externí pracovnice v prádelně pracovaly, a proč se s nimi nemohly setkat kmenové zaměstnankyně stěžovatele.

Nakonec stěžovatelé upozorňují na výpověď svědka F., který mimo jiné uvedl, že prádelna stěžovatele byla v provozu i mimo obvyklou pracovní dobu a jazyk pracovnic ne vždy připomínal češtinu. I z tohoto vyjádření stěžovatelé dovozují, že přítomnost externích pracovnic byla potvrzena, a podařilo se proto prokázat zdanitelné plnění.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatelé navrhují rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný s argumentací stěžovatelů nesouhlasí. Upozorňuje na jednotlivé výsledky svědků a zejména na vyjádření kmenových zaměstnankyň. Má za to, že se v prádelně pracovalo na jednu směnu, přičemž práci obstarávaly výhradně česky mluvící osoby. Výpovědi svědků U. a, H. a Š. nepovažuje za dostatečně průkazné, neboť jmenovaní navštěvovali prádelnu nepravidelně a neměli o podmínkách v prádelně detailní povědomí. Stojí si také za hodnocením výpovědi Z. V. Ve vztahu k argumentaci paušálními odměnami žalovaný poukazuje na rozdíl mezi soukromoprávním ujednáním a veřejnoprávními povinnostmi, do nichž daňové povinnosti patří. Zdůrazňuje, že ne všechny náklady daňového subjektu splňují takové podmínky, aby mohly být považovány za daňově uznatelné. Nakonec uvádí, že stěžovatelé interpretují výpověď svědka F. a neobjektivně a opomíjejí, že se jedná o výpověď nekonkrétní, neprokazující faktické uskutečnění

deklarovaných zdanitelných plnění. Kasační stížnost proto žalovaný navrhuje zamítnout.

Stěžovatelé ještě reagovali replikou, která však žádnou podstatnou argumentaci neobsahuje.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelé jsou v řízení zastoupeni advokátem a kasační stížnost splňuje rovněž obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé napadají rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že jejich argumentace souvisí zejména s kasačním důvodem dle písm. b) zmíněného ustanovení. Koncentruje se totiž do nesouhlasného postoje s hodnocením skutkového stavu, zjišťovaného v daňovém řízení. Kasační přezkum tedy vymezili tak, že zapotřebí je především zjistit, zda závěry správních orgánů mají oporu v provedeném dokazování, a mohly tak být aprobevovány napadeným rozsudkem.

Nejprve se ovšem Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se k námitce související s kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně s posouzením kritérií pro snížení daňového základu. Stěžovatelé totiž tvrdí, že s ohledem na paušální povahu odměny sjednané za dodávky pracovní síly se společností DIMENSIONE SIGNS s. r. o., nebylo podstatné, zda se v konkrétním období práce uskutečnily a popřípadě v jakém rozsahu. Je zřejmé, že uvedená problematika má význam pro stanovení rozsahu, v jakém mělo být zdanitelné plnění prokazováno. Krajský soud se hodnocení této otázky prakticky vyhnul, avšak v daném případě takový postup nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozsudku: Lze totiž vycházet z toho, že předmětnou otázku soud neřešil z důvodu celkové koncepce napadeného rozhodnutí. Přiklonil se totiž k závěru, že k deklarovanému daňově uznatelnému plnění vůbec nedošlo, a rozsah plnění, popřípadě mechanismus plateb, tudíž nebylo nutné zkoumat.

Nejvyšší správní soud nicméně alespoň obecně poznamenává, že za výdaje snižující daňový základ poplatníka lze označit takové, které poplatník 1) skutečně vynaložil, 2) a to v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) v daném zdaňovacím období, 4) o nichž tak stanoví zákon [viz § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“); viz také rozsudek tohoto soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Afs 275/2014 - 37]. Platí tedy, že ne každý uplatněný výdaj může obstát jako výdaj daňově uznatelný. Opačný výklad by vedl k absurdním situacím, kdy by si poplatníci mohli snižovat daňovou zátěž prakticky jakýmkoli, dokonce i fiktivními, výdaji. V daném případě tedy bylo na stěžovatelích, aby především prokázali, že paušálně vyplácená částka za dodávky pracovní síly byla vynaložena na reálně poskytnutou službu, která zároveň směřuje k dosažení, zajištění nebo udržení zdanitelných příjmů. Je nepochybné, že pokud by se společností DIMENSIONE SIGNS s. r. o. smluvně dodaní pracovníci skutečně podíleli na chodu prádelny, mohla by být platba za tuto práci daňově uznatelným výdajem, nicméně v situaci, kdy by zůstala jen platba bez adekvátního protiplnění (situace bez problému řešitelná z občanskoprávního hlediska), nemohlo by se o službu směřující k dosažení, zajištění nebo udržení zdanitelných příjmů jednat, a nejednalo by se tedy ani o daňově uznatelný výdaj. Jen skutečnost, že za dodávku pracovních sil

byla sjednána paušální odměna, tedy nezburavuje daňový subjekt povinnosti prokázat, že služba byla reálně poskytnuta a splňuje požadavky vyplývající z ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů. Krajský soud tedy správně rozpoznal, že podstatou sporu je posoudit, zda má, ve vztahu k plnění předmětných daňových povinností žalobce a), obchodní případ týkající se dodávek práce externích pracovnic společnosti DIMENSIONE SIGNS s. r. o. a žalobci a) reálný základ. Právě tímto směrem tudíž bylo nutné soudní přezkum zaměřit. Z uvedeného je tak patrné, že stěžovateli zmíněné paušální platby za dodávky pracovních sil netvoří klíčovou problematiku řešeného případu, jedná se o námitky nepoužitelné a v uvedeném kontextu tudíž nedůvodné.

Následně se Nejvyšší správní soud zaměřil na podstatu sporu – tedy na otázku, zda provedené dokazování odpovídá závěru stěžovatelů, že deklarovaná práce od společnosti DIMENSIONE SIGNS s. r. o., a související finanční plnění, představují výdaje snižující daňový základ poplatníka ve smyslu shora uvedených čtyř podmínek dle § 24 zákona o daních z příjmů, jinými slovy, zda se tvrzený obchodní případ skutečně stal.

Správní orgány i krajský soud se přiklonily k verzi, která vyplynula z výpovědi kmenových zaměstnankyň žalobce a). Bylo by nadbytečné detailně se jednotlivými výpověďmi zabývat, nicméně zdejší soud považuje za vhodné shrnout, že dle kmenových zaměstnankyň (I. H., D. P. a S. Z.) prádelna fungovala na jednu směnu pět dní v týdnu, směny začínaly v 5:45h a končily ve 14:15h. Dle uvedených zaměstnankyň byla ve velmi omezeném rozsahu poskytována i externí výpomoc a to především v „šjárně“, za účasti česky mluvících pracovníků. Důležité je rovněž sdělení svědkyň, že nebyla-li práce na jedné směně dokončena, dokončili jí kmenoví zaměstnanci následující den. Na rozdělané práci přitom v mezidobí nikdo nepracoval. Stěžovatelé se v kasační stížnosti vracejí především k výpovědi S. Z., vedoucí prádelny. Z jejího výsledku dovozují, že zmiňovaná zaměstnankyně o externích pracovnicích věděla a dokonce je dozorovala, což má potvrzovat verzi, že se sporný obchodní případ opravdu stal. Pravda je, že uvedená svědkyně skutečně o nějaké externí výpomoci věděla, nicméně uvedla, že se jednalo o uklízečky, které v případě potřeby prádlo protřepaly, převezly, ale pračky neobsluhovaly. Lze shrnout, že z celkového kontextu výpovědi S. Z. i dalších zaměstnankyň je naprosto zřejmé, že pokud byla nějaká externí pomoc v prádelně realizována, jednalo se o dílčí úkony nepravdivého charakteru, které neměly na celkový provoz prádelny, tedy na vlastní předmět podnikání, významnější vliv.

V průběhu správního řízení se stěžovatelé odvolávali také na výpovědi svědků P. H., L. U.a a R. Š., kteří měli potvrdit, že v prádelně pravidelně pracovali externí pracovníci zajišťovaní společností DIMENSIONE SIGNS s. r. o. Při hodnocení těchto výpovědí ovšem nelze přehlížet, že žádný z uvedených svědků v prádelně nepracoval a její chod prakticky neznal, respektive mohl získat jen velmi okrajové poznatky při návštěvách u stěžovatele na pracovišti, popřípadě z náhodného kontaktu s některými pracovníky. Svědci v podstatě potvrdili, že v prádelně pracovali i externí zaměstnanci, hovořící pravděpodobně rusky nebo ukrajinsky, které pro stěžovatele zajišťovala společnost DIMENSIONE SIGNS s. r. o. Žádné bližší informace o chodu prádelny však nepodalí, nespécifikovali, zda tam uvedené pracovnice docházely pravidelně, nemohli ani popsat jejich činnost z věcného ani časového hlediska. Takové výpovědi tedy samy o sobě tvrzení stěžovatelů nepodporují, rozhodně ne s dostatečnou mírou věrohodnosti.

Stěžovatelé se nakonec odvolávají na výpověď Ing. F. F.a, který byl v rozhodné době ředitelem nemocnice. Ten měl potvrdit, že externí pracovníci v prádelně pracovali v odpoledních a nočních hodinách. Nejvyšší správní soud má za to, že ani tato výpověď tvrzení stěžovatelů dostatečně nepodporuje. Ze samotné výpovědi je zřejmé, že ředitel nemocnice neměl o chodu prádelny bližší povědomí a o aktivity žalobce a) se příliš nestaral. Podstatný pro něj byl výsledek činnosti, kterou žalobce a) provozoval. Pokud jde o externí výpomoc, neobsahuje výpověď jmenovaného svědka prakticky žádné konkrétní informace. Jen v závěru výpovědi ředitel

nemocnice poznamenává, že se s pracovníci prádelny potkával a jejich jazyk „*ne vždy připomínal češtinu*“. To samo o sobě pochopitelně nevylučuje občasnou přítomnost těchto lidí v místě prádelny, rozhodně však nedokazuje, jak často k tomu došlo, co uvedené osoby vykonávaly a kým a pro jaké činnosti byly angažovány.

Nejvyšší správní soud nahlédl také do smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a) a společností DIMENSIONE SIGNS s. r. o., na jejímž základě měly být pracovní úkony prováděny. Takto ověřil, že smluvní strany se dohodly na odměně 145 Kč za odpracovanou hodinu jednoho pracovníka, dodaného uvedenou společností. Dle přiloženého dodatku a příslušných faktur žalobce a) takto platil měsíčně paušální částku 150.800 Kč za 1040 hodin práce odvedené pěti pracovníci.

Nejvyšší správní soud komplexně zhodnotil všechny shora uvedené důkazy ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že sporný obchodní případ nemá z dále uvedených důvodů reálný základ. V kontextu provedených důkazů a jejich hodnocení za nejvýznamnější považuje zdejší soud výpovědi kmenových zaměstnankyň, které logicky musely mít o chodu prádelny největší povědomí. Je zcela nepravděpodobné, že by si tyto zaměstnankyně nevšimly, že po jejich odchodu z práce nastupuje do prádelny další směna, která obstará všechny činnosti prádelny, mimochodem i ty, které ve skutečnosti museli dokončit sami. Není rovněž věrohodné, že by externí pracovnice po skončení práce uvedly prádelnu do takového stavu, že by si kmenové zaměstnankyně ničeho nevšimly při příštím příchodu do zaměstnání. Je také prakticky vyloučeno, aby o externích pracovních službách měli větší povědomí známí prvního žalobce, než vedoucí prádelny, která musela pracovní procesy koordinovat a dohlížet na řádné plnění povinností. V tomto ohledu nelze souhlasit s tím, že by vedoucí prádelny potvrdila externí výpomoc v takovém rozsahu, jak stěžovatelé tvrdí. Z jejího vyjádření lze dovodit, že se v prádelně objevovali i externí pracovníci nehovořící českým jazykem, nicméně jednalo se maximálně o nepravdivou výpomoc, která souvisela spíše s úklidem. Tato skutečnost ostatně konvenuje s vyjádřením ředitele nemocnice, a proto Nejvyšší správní soud nepopírá, že se v prádelně mohli vyskytovat i externí pracovníci, kteří česky nehovořili. To ovšem není z posuzovaného hlediska relevantní, neboť zásadní význam má to, že provedené důkazy neprokazují, že by se externích pracovníků nějak týkal právě sporný obchodní případ – tedy, že by v prádelně pracovali na základě shora popsání dohody mezi žalobcem a) a společností DIMENSIONE SIGNS s. r. o., a už vůbec ne ve smyslu a obsahu citovaných podmínek § 24 zákona o daních z příjmů. Nejvyšší správní soud totiž navíc nepřehlédl, že služby sjednané s danou společností byly v objemu 208 hodin práce na jednu pracovníci měsíčně, respektive cca 9, 5 hodiny denně, což přesahuje i obvyklou měsíční a denní pracovní dobu. Zcela určitě tento objem prací neodpovídá chodu prádelny tak, jak jej popsala vedoucí S. Z. a další kmenové zaměstnankyně. Jejich výpovědi společně s dalšími indiciemi tak dostatečně potvrzují tu verzi skutkového stavu, k níž se správní orgány přiklonily.

Z hlediska skutkového lze proto uzavřít, že externí pracovníci možná v prádelně nějakou dílčí činnost občas vykonávali, nikoli však soustavnou a stěžovatelům se nepodařilo prokázat, že by to bylo v rámci sporného obchodního vztahu se společností DIMENSIONE SIGNS s. r. o. Při respektování všech skutkových zjištění je krajně nevěrohodné, aby nepravdivé, převážně úklidové, práce byly externími pracovníky prováděny na základě smlouvy popisující obchodní případ v rozsahu přesahujícím celý pracovní úvazek a v objemu paušálních plateb ve výši 150.800 Kč bez DPH měsíčně.

Správní orgány i krajský soud uvedené nesrovnalosti správně odhalily a logicky vysvětlily, proč se přiklonily k verzi vyplývající z výpovědí kmenových zaměstnankyň prádelny. Jejich závěry jsou zcela přezkoumatelné a odpovídají provedenému dokazování. Závěry správních

orgánů mají oporu ve správním spise a krajský soud tudíž postupoval správně, jestliže takové závěry aproboval. Na tomto názoru by nemohly nic změnit ani výsledky svědků, které byly provedeny v rámci řízení s žalobkyní b), neboť upřesnění času, kdy se určití svědci v prádelně nacházeli, by nemohlo nic změnit na skutečnosti, že deklarovaná zdanitelná plnění postrádají reálný základ jako celek. Krajský soud rovněž správně uvedl, že z hlediska posuzované problematiky je v postatě irelevantní, zda externí pracovníci pobývali na území České republiky legálně či nikoli. Klíčové totiž bylo, že se stěžovatelům nepodařila existence deklarovaného obchodního případu, respektive existence daňově uznatelných výdajů, vůbec prokázat. Z uvedených důvodů je namístě závěr, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nemohl být naplněn.

Nejvyšší správní s ohledem na uvedené uzavírá, že žádná z kasačních námitek důvodná nebyla. Vzhledem k tomu postupoval podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, u kterého však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se náhrada nákladů řízení nepřiznává žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu